

— Отъ кога си почнала да се боишъ отъ прѣдчувствия? — опита се той да се пошегува.

— Господине, не знамъ... нѣщо ми стиска гърлото... Не ще и дума, то е глупаво... но, моля ви се... не дѣйте... не дѣйте излиза днесъ...

Той полека я отстрани. Ржката, протегната за да го задържи, безсилно увисна.

— Господине... моля ви се... моля ви се...

Той си стисна жбитѣ и излѣзе. Огиваше при своя ангелъ-пазитель.

XVII.

Въ тоя сѣщия часъ въ „Черния Орелъ“ се бѣха събрали всички свободни шранденци да се почерпятъ за сбогуване.

Стариятъ Меркелъ плащане за всички.

Той стоеше задъ свои тезгяхъ съ страдалческа, тоя нжтъ искрена усмивка и непрѣстанно пѣлиѣше празднитѣ чаши.

— Пийте, мили хорица, — казваше той, — не се отказвайте да пийнете поради нещастieto, което е споелѣло кжщата ми. Какво, ако го застрѣлятъ, ще умре отъ славна смъртъ, за честъта и за отечеството.

Той изтри пота отъ лъсналото си чело, а очитѣ му безпокойно и като да чакаха нѣщо сновѣха отъ едното на друго.

Трогнати отъ туй благородство и великодушие, шранденци мрачно гледаха въ чашитѣ. Може и да се срамуваха, но тѣ биха го счели за прѣстѣпление да не се възползватъ отъ великодушния поривъ на стареца. Тѣ наливаха въ търбуситѣ си цѣли потоци бира и ракия, и всѣкой слѣдѣше зорко съсѣда си да не изпие повече отъ него.

Мазната и хитра слугиня, която много приличаше на своя господарь, носѣйки седѣмъ-осѣмъ чаши разпѣнена бира,